

— Зайо-байо, ти ли си билъ? Братъ ми бжди, води ме при дѣдо Коледа!

Заю-баю не чака повече, да му се моли Димко, ами излѣзе на срѣдата на горския пжтъ. Тръгнаха.

Вървѣха тѣ дълго изъ гората.

По едно време Заю-баю се спрѣ, наостри уши и широко разтвори очи. Спрѣ се и Димко. Презъ рѣдкитѣ борове се откри прекрасна гледка. Дворецътъ на дѣдо Коледа бѣше цѣлиятъ освѣтленъ отъ безброй разноцвѣтни лампици.

Заю-баю вдигна предното си краче и извика:

— Е... хей, видишъ ли, Димко, колко чуденъ е тоя дворецъ? На дѣдо Коледа е. Цѣла година сж работили тука всички негови слуги, докато приготвятъ играчки за децата. Най-изкустнитѣ щурци-гждулари сж майсторитѣ на хубавитѣ свирки; пѣстрокрили пеперудки сж тъкали копринени платове за роклички на куклитѣ, а най-храбритѣ мравки, които сж се отличили въ много боеве, сж правили пушки и сж точили саби за момченцата, и много още горски народъ е работилъ...

Димко не можеше да откъсне погледъ отъ грамадния дворецъ и отъ разноцвѣтнитѣ свѣтлини, които блестѣха като малки звезди. Презъ прозорцитѣ се виждаше, какъ притичваха насамнатамъ слуги.

А на двора се чуваше голѣмъ шумъ. Викове, крѣсци и заповѣди се носѣха навредъ. Виждаха се и сѣнкитѣ на мнозина носачи, които товарѣха вързопи съ играчки въ огромна шейна. Звънчетата по шиитѣ на двата впрегнати елена дрънкаха и подканяха всички да бързатъ.

По едно време всичко утихна. Видѣ се огромната сѣнка на дѣдо Коледа, който се качи бавно, плесна съ дългия си камшикъ, и тогава еленитѣ литнаха съ шейната. Подире имъ се чуа пожеланията на изпращачитѣ за добро пжтуване и щастливо завръщане. Тѣ още изпращаха своитѣ поздрави на децата по цѣлата земя и обещаваха напролѣтъ пакъ да се видятъ съ тѣхъ въ гората и по полето. Това тѣ поржчаха на дѣдо Коледа, да каже тая вечеръ.

Заю-баю и Димко се затюкчаха, че сж закѣснѣли, но, за щастие, дѣдо Коледа ги съгледа и си рече: „Какви ли сж пѣкъ тия, гдето скитатъ изъ гората сега, тъкмо на Бѣдни вечеръ? После дръпна юздитѣ, и еленитѣ [завиха по пжтя. Шейната спрѣ, дѣдо Коледа запита:

— Кжде сте тръгнали бре, юнаци?

Заю-баю попримига, па отговори:

— Азъ бързахъ да стигна навреме, но не можахъ. Ти нали още презъ есенъта ми бѣше обещалъ, че заедно ще отидемъ тая вечеръ при децата да имъ носимъ подарѣцитѣ?

Дѣдо Коледа се усмихна добродушно:

— Зло да те забрави, мило зайче! Старъ съмъ азъ, та не помня всичко. Хайде, качвай се сега при мене!